

ΡΟΔΙΛΗ

Ροδίλη, ἀγάπη μου Ροδίλη,
 ἄκουσε πὸν στὸ λέω, ἦρθεν ἡ ὥρα
 νὰ μοῦ προσφέρεις μὲ χαρὰ τὰ χεῖλη,
 ἦρθεν ἡ ὥρα ἀγάπη μου Ροδίλη
 ν' ἀλλάξουμε τοῦ Πόθου μας τὰ δῶρα.
 Αὔριο γιορτὴ· μεγάλο πανηγύρι
 στὴ χώρα. Νὰ μὴν πᾶς. Θὰ σὲ προσμένω
 μόλις ἀπ' τὸ βουνὸν ὃ ἥλιος γύρει
 στὸ δάσος τὸ πυκνὸ κ' ἐρημομένο.
 Ντυμένη μ' ἓναν ἄζωστο χιτῶνα
 λεπτό, γιὰ τὸν ἐρωτικὸν ἀγῶνα
 δίχως βραχιόλια νᾶρθεις καὶ στολίδια.
 Κι ἄσε τἀγαπημένα μου τὰ γίδια
 τὸ δρόμο νὰ σοῦ δείξουν, νὰ σὲ φέρουν
 σιμά μου. Μὴν τὰ σκιαῖσαι Κυρά μου
 γιὰτ' εἶνε φίλοι μου καλοὶ καὶ ξέρουν
 ἀπὸ καιρὸ πολὺ τὸν ἔρωτά μου.
 Βλέπεις στὸ δάσος κάθομαι ὡς τὸ βράδυ
 μονάχος, καὶ μιλάω μὲ τὸ κοπάδι.
 Ὅταν θάρθεις, θὰ ἰδεῖς λαμπρὸ μου ἀστέρι
 πόσα καλὰ γιὰ σένα θᾶχω φέρει.
 Σταφύλια ἀπ' τὴν κληματαριά, καὶ σῦκα
 δροσάτα θᾶχω κόψει ἀπ' τὶς συκιές
 τοῦ χωραφιοῦ μας πὸν σταλάζουν γλύκα.
 Ὅτι σᾶρέσουν ξέρω οἱ λυχουδιές,
 καὶ θὰ σοῦ φέρω ἀπ' τὴν κερύθρα μέλι
 διάφανο καὶ ξανθὸ σὰ κεχριμπάρι,
 κι ἂν ὄλο, ἀκοῦς; τῶν μελισσῶν τὸ σμάρι
 ἀπάνω μου χυμίζει, θὰ στὸ φέρω!
 Θὰ φέρω ἀκόμα, ἀπ' τὸ δικό μου ἀμπέλι
 κρασί μοσχάτο, ἀγνὸ καὶ ρόδινο,
 πὸν ὅταν τὸ πιεῖς ἀγάπη μου, τὸ ξέρω,

θὰ σοῦ φανεῖ ἀπαλὸ κι ἀνώδυνο
 τὸ σμίξιμο τῆς σάρκας μας. ὦ! ἔλα!
 τῆς ἡδονῆς νὰ νοιώσουμε τὴν τρέλλα!
 Παρθένα δὲν ταιριάζει πιὰ νὰ μένεις
 μεστὸ εἶναι τὸ κορμί σου, τί προσμένεις;
 Εἶν' ἡ ζωὴ μας λίγη, καὶ τὰ χρόνια
 ποὺ φτάνουν θὰ σκορπίσουνε τὰ χιόνια
 στὰ ὀλόχρυσά Ροδίλη μου μαλλιὰ σου,
 Ροδίλη, ἡ νιότη μας δὲν εἶν' αἰώνια
 κ' ἔλα πρὶν σβύσει ὁ ἥλιος τῆς ματιᾶς σου.
 Κι ἄκουσε ἀκόμα ἐτοῦτο· μὴν ξεχάσεις
 πὼς πρέπει μόλις θὰ γενοῦμε ταῖρι,
 στοῦ δάσους τὸ βωμὸ νὰ θυσιάσεις
 ἓνα λευκὸ καὶ νέο περιστέρι.
 Κι εὐτυχισμένοι πρὶν νὰ χωριστοῦμε
 τὴν προσευχὴ μας στοὺς Θεοὺς θὰ ποῦμε.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

ΚΡΥΦΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

ὦ ἄκουσα τόσα γιὰ σᾶς ρημονήσια
 ἀπὸ στόματα ὄσων ταξίδειψαν πέρα,
 πὸν ἡ κάθε μου σκέψη γυρίζει ὅλη μέρα
 κοντὰ σας, ὡς νᾶσθε τοῦ ὄνειρου μου Ἑλύσια.

Μ' ἀπ' ὅλα, ὦ θεέ μου, σιμὰ κεῖ στὴ βρύση,
 πὸν τρέχει ὅπως μούπαν σὲ κάποιο λειβάδι,
 ποθῶ, τὸ στερνό μου νὰ μ' εὔρισκε βράδυ,
 τὰ μάτια μου ὡς χᾶδι νάρθῃ νὰ μοῦ κλείσι.

(ΣΥΜΗ)

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΠΙΝΙΟΣ